

UCHWAŁA NR 574 RADY MINISTRÓW

z dnia 9 lipca 1952 r.

w sprawie organizacji nasiennictwa.

W celu usprawnienia prac w zakresie nasiennictwa, a w szczególności roztoczenia opieki i nadzoru przez prezydium wojewódzkich rad narodowych nad produkcją i dystrybucją materiałów siewnych kwalifikowanych oraz właściwego postawienia prac w dziedzinie rejonizacji odmian i oceny nasion Rada Ministrów postanawia:

§ 1. 1. Prezydium wojewódzkich rad narodowych spowodują w ramach etatów przyznanych na rok 1952 powołanie przez prezydium powiatowych rad narodowych instruktorów nasiennictwa w wydziałach rolnictwa i leśnictwa. Minister Rolnictwa ustali wykaz powiatów, w których powołanie instruktorów nasiennictwa nastąpi w roku bieżącym i w roku 1953.

2. Zezwolić na utworzenie w 1952 r. 17 ekspozytur wojewódzkich stacji oceny nasion oraz zobowiązać prezydium wojewódzkich rad narodowych do uruchomienia tych ekspozytur zgodnie z wytycznymi Ministra Rolnictwa.

3. Zezwolić na utworzenie w 1952 r. 4 stacji doświadczalnych oceny odmian, a w 1953 r. 33 stacji doświadczalnych oceny odmian oraz zobowiązać prezydium wojewódzkich rad narodowych do uruchomienia tych stacji zgodnie z wytycznymi Ministra Rolnictwa.

4. W załączniku do uchwały Nr 382 Rady Ministrów z dnia 26 maja 1951 r. w sprawie tymczasowej struktury organizacyjnej Ministerstwa Rolnictwa (Monitor Polski Nr A-61, poz. 813), zmienionej uchwałą Nr 863 Rady Ministrów z dnia 12 grudnia 1951 r. (Monitor Polski Nr

A-1, poz. 8), w § 17, określającym skład Departamentu Nasiennictwa, dodać wyrazy: „Wydział Oceny Odmian”.

5. Zobowiązać prezydium wojewódzkich rad narodowych do zorganizowania i prowadzenia w spółdzielniach produkcyjnych uproszczonych doświadczeń odmianowych, a Ministra Państwowych Gospodarstw Rolnych — do zorganizowania i prowadzenia tych doświadczeń w państwowych gospodarstwach rolnych. Wytyczne zakładania i prowadzenia doświadczeń ustali Minister Rolnictwa w porozumieniu z Ministrem Państwowych Gospodarstw Rolnych.

6. Zobowiązać Prezesa Państwowej Komisji Etatów do przydzielenia odpowiedniej ilości etatów na uruchomienie ekspozytur wojewódzkich stacji oceny nasion oraz stacji doświadczalnych oceny odmian.

7. Zobowiązać Ministra Finansów do uruchomienia w roku 1952 dodatkowych kredytów na pokrycie kosztów związanych z wykonaniem postanowień ust. 2 i 3.

8. Przyjąć do wiadomości zasady organizacyjne hodowli roślin oraz reprodukcji i obrotu materiałów siewnych, stanowiące załącznik do uchwały.

§ 2. Wykonanie uchwały porucza się Prezesowi Rady Ministrów, Ministrom: Rolnictwa, Finansów, Państwowych Gospodarstw Rolnych, Handlu Wewnętrznego oraz Prezesowi Państwowej Komisji Etatów.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

Załącznik do uchwały Nr 574 Rady Ministrów z dnia 9 lipca 1952 r. (poz. 986).

ZASADY ORGANIZACYJNE HODOWLI ROŚLIN ORAZ REPRODUKЦИИ I OBROTU MATERIAŁÓW SIEWNYCH

I. Przepisy ogólne.

1. Sprawy ogólnej polityki nasiennej należą do zakresu działania Ministra Rolnictwa.

2. Prezydium wojewódzkich rad narodowych kierują całokształtem zagadnień nasiennictwa na terenie województwa.

3. Prezydium powiatowych rad narodowych kierują całokształtem zagadnień nasiennictwa na terenie powiatu.

II. Hodowla roślin.

4. Prace w zakresie hodowli i selekcji roślin oraz produkcję superelit bądź elit prowadzą: Instytut Hodowli i Aklimatyzacji Roślin oraz Centralny Zarząd Selekcji Roślin na podstawie metodycznych zasad, opracowanych przez Instytut Hodowli i Aklimatyzacji Roślin, z uwzględnieniem zadań, wynikających z planu nasiennego.

5. Hodowca ma prawo inspekcjonowania reprodukcji nasiennej odmian przez siebie hodowanych w gospodarstwach nasiennej i reprodukcyjnych.

III. Organizacja reprodukcji nasiennej.

6. W zakresie reprodukcji nasiennej zbóż kwalifikowanych przyjmuje się jako wytyczną zasadę samowystarczalności województw lub określonych rejonów w kwalifikowane materiały siewne zbóż w rozmiarach potrzebnych dla planowego odnawiania nasion do wysiewu na odpowiedniej powierzchni upraw poszczególnych gąnków.

7. Dla zabezpieczenia wykonania zasady samowystarczalności stacje hodowlane i selekcyjne Centralnego Zarządu Selekcji Roślin i Instytutu Hodowli i Aklimatyzacji Roślin dostarczają corocznie planową ilość superelit zbóż określonych odmian gospodarstwu nasennym celem dalszej reprodukcji.

8. Nasiona zbóż w stopniu superelity reprodukowane są na elity w państwowych gospodarstwach rolnych podległych Ministrowi Państwowych Gospodarstw Rolnych, zwanych dalej nasiennymi, a w razie konieczności — w innych nasiennych gospodarstwach państwowych bądź spółdzielczych.

9. Kontrolę nad całością produkcji elit na terenie województwa wykonuje wydział rolnictwa i leśnictwa prezydium wojewódzkiej rady narodowej.

10. Reprodukcję elit zbóż na oryginały wykonują państwowe gospodarstwa rolne, podległe Ministrowi Państwowych Gospodarstw Rolnych, zwane również nasien-

nymi, oraz inne gospodarstwa państwowe i spółdzielcze, wytypowane na gospodarstwa nasienne.

11. Kontrolę nad całością produkcji oryginałów zbóż na terenie powiatu wykonuje wydział rolnictwa i leśnictwa prezydium powiatowej rady narodowej.

12. Reprodukcję oryginałów zbóż na pierwsze odsiewy wykonują gospodarstwa podległe Ministrowi Państwowych Gospodarstw Rolnych, inne gospodarstwa państwowe, spółdzielnie produkcyjne i w razie potrzeby indywidualne gospodarstwa chłopskie, zwane dalej reprodukcyjnymi.

13. Kontrolę nad całością produkcji pierwszych odsiewów zbóż na terenie powiatu wykonuje wydział rolnictwa i leśnictwa prezydium powiatowej rady narodowej, który sprawowanie tej kontroli w gospodarstwach indywidualnych na terenie gminy może zlecać gminnym instruktorom rolnym.

14. Sieć gospodarstw nasiennych zbóż ustalają okręgowe zarządy państwowych gospodarstw rolnych i inne zainteresowane instytucje wspólnie z prezydiami wojewódzkich rad narodowych, a gospodarstw reprodukcyjnych — wspólnie z prezydiami powiatowych rad narodowych.

15. Zasady typowania gospodarstw na gospodarstwa nasienne i reprodukcyjne ustalają Ministrowie Rolnictwa i Państwowych Gospodarstw Rolnych w drodze instrukcji.

16. Reprodukacja nasiennea zbóż nie podlega kontraktacji.

17. W zakresie reprodukcji nasiennej wszystkich pozostałych roślin rolniczych i warzywnych obowiązują zasady dotychczasowe, uwzględniające kontraktację w dotychczasowych formach.

18. Państwowe gospodarstwa rolne, podległe Ministrowi Państwowych Gospodarstw Rolnych, prowadzą reprodukcję wszystkich gatunków roślin we własnych gospodarstwach bez kontraktowania, zgodnie z planem nasiennym.

19. Centrala Nasienna i Centrala Nasiennictwa Ogrodniczego i Szkółkarstwa prowadzą kontraktację nasienną w spółdzielniach produkcyjnych, w gospodarstwach państwowych poza podległymi Ministrowi Państwowych Gospodarstw Rolnych, oraz w gospodarstwach indywidualnych.

20. Ustala się zasady pierwszeństwa w rozmieszczeniu kontraktacji nasiennej przed kontraktacją w grupie przemysłowej i konsumpcyjnej.

21. Najmniejszy areal kontraktowanej plantacji nasiennej określa dla poszczególnych roślin i województw Minister Rolnictwa.

22. W gatunkach roślin uprawnych, w których występuje niedobór nasion odmian hodowlanych (oryginalnych) i selekcionowanych, dopuszcza się kwalifikowanie i kontraktowanie innych materiałów siewnych. Rozmiary kwalifikacji i kontraktacji takich materiałów określa corocznie Minister Rolnictwa na podstawie planu nasiennego.

23. W miarę wzrostu produkcji nasiennej poszczególnych roślin rolniczych do rozmiarów, określonych w planie perspektywicznym, Minister Rolnictwa może w porozumieniu z resortami zainteresowanymi zmienić zasady reprodukcji nasiennej poszczególnych roślin dla określonych województw bądź dla całego obszaru Państwa analogicznie do ustalonych zasad reprodukcji zbóż.

IV. Zasady obrotu materiałem siewnym.

24. Instytucje hodowli roślin dostarczają corocznie zaplanowane ilości superelit bądź elit nasion rolniczych bezpośrednio do gospodarstw nasiennych celem dalszego rozmnożenia.

25. Skup i dystrybucja materiałów siewnych na cele reprodukcji nasiennej zarówno z kontraktacji jak z wolnej podaży i z planowych odstaw państwowych gospodarstw rolnych w zasadzie organizują i wykonują:

1) Centrala Nasienna — na odcinku nasion rolniczych za pośrednictwem spółdzielni terenowych Centrali Rolniczej Spółdzielni „Samopomoc Chłopska” oraz własnych punktów skupu i czyszczenia nasion;

2) Centrala Nasiennictwa Ogrodniczego i Szkółkarstwa — na odcinku nasion warzyw i kwiatów przez własne zakłady nasienne i sklepy wzorcowe oraz za pośrednictwem spółdzielni terenowych Centrali Rolniczej Spółdzielni „Samopomoc Chłopska” i innych placówek dystrybucyjnych handlu uspołecznionego.

26. Centrala Nasiennictwa Ogrodniczego i Szkółkarstwa odbiera wyprodukowane przez gospodarstwa hodowlane materiały elitarne nasion warzyw i kwiatów celem ich rozdziału do dalszej reprodukcji nasiennej zarówno w państwowych gospodarstwach rolnych jak i innych.

27. Analogicznie wyprodukowane oryginały (elity) nasion warzyw i kwiatów Centrala Nasiennictwa Ogrodniczego i Szkółkarstwa wykupuje od reproducentów, doprowadza do obowiązujących norm i w przepisowym opakowaniu rozprowadza do siewu.

28. Obrót materiałami nasiennymi pomiędzy jednostkami organizacyjnymi podległymi Ministrowi Państwowych Gospodarstw Rolnych dokonuje się w ramach tego resortu.

29. Materiały siewne skupione, lecz nie odpowiadające normom siewnym, powinny być doczyszczane do wymaganej jakości przez centrale skupujące bądź we własnych czyszczalniach, bądź w czyszczalniach placówek państwowych i spółdzielczych.

30. Warunki skupu i rozprowadzenia materiałów siewnych, ilości oraz ceny ustala Minister Rolnictwa w uzgodnieniu z Ministrem Państwowych Gospodarstw Rolnych i Handlu Wewnętrznego, a zatwierdza Państwowa Komisja Planowania Gospodarczego.

31. Spółdzielnie produkcyjne, poczynając od jesiennej kampanii siewnej 1952 r., będą zaopatrywane przez Centralę Nasienną w nasiona zbóż w stopniu oryginału w ilościach potrzebnych do wyprodukowania w następnym roku nasion pierwszego odsiewu w rozmiarze koniecznym dla planowego odnowienia materiału siewnego.

32. Zaopatrzenie gospodarstw chłopskich indywidualnych w aszlachetniony materiał siewny zbóż, w ramach jego planowego odnawiania, odbywa się w zasadzie drogą wymiany sąsiedzkiej z gospodarstw reprodukcyjnych.

33. Wymianę przeprowadza się w zasadzie gromadami według ustalonego planu odnowienia materiału siewnego zbóż w gminach. Warunki wymiany ustala Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego na wniosek przedstawiony przez Ministra Rolnictwa w porozumieniu z Ministrem Państwowych Gospodarstw Rolnych.

34. W powiatach i gminach, w których wymiana sąsiedzka ze względu na brak gospodarstw reprodukcyjnych jest niemożliwa, rozprowadzenie pierwszych odsiewów zbóż przeprowadza się w drodze wymiany nasion w gminnych spółdzielniach „Samopomocy Chłopskiej”, zaopatrywanych przez Centralę Nasienną.

35. Dopuszcza się również sprzedaż nasion zbóż za gotówkę lub na skrypty dłużne dla gospodarstw, które w danym roku przewidziane są do planowego odnowienia nasion, a nie posiadają ziarna konsumpcyjnego do wymiany wskutek klęsk losowych.

36. Minister Rolnictwa wydaje zarządzenia szczegółowe, normujące sprzedaż nasion zbóż za gotówkę bądź na skrypty dłużne.

37. Materiały siewne pozostałych roślin uprawnych, zarówno rolniczych jak i ogrodniczych, rozprowadza się na wolne obsiewy w drodze sprzedaży za gotówkę bądź na skrypty dłużne, bądź w drodze wymiany.

987

UCHWAŁA Nr 593 RADY MINISTRÓW

z dnia 17 lipca 1952 r.

w sprawie statutu Instytutu Transportu Samochodowego.

Na podstawie art. 1 ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o tworzeniu instytutów naukowo-badawczych dla potrzeb gospodarki narodowej (Dz. U. Nr 5, poz. 38) w brzmieniu nadanym art. 74 ustawy z dnia 15 grudnia 1951 r. o szkolnictwie wyższym i o pracownikach nauki (Dz. U. z 1952 r. Nr 6, poz. 38) i w związku z art. 41 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 1951 r. (Dz. U. z 1952 r. Nr 6, poz. 38) Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. Instytutowi Transportu Samochodowego, utworzonemu zarządzeniem Ministra Transportu Drogowego i Lotniczego z dnia 25 września 1951 r. (Monitor Polski

z 1952 r. Nr A-7, poz. 74), nadaje się statut, stanowiący załącznik do niniejszej uchwały.

§ 2. Wykonanie uchwały porucza się Ministrowi Transportu Drogowego i Lotniczego.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Równocześnie traci moc zarządzenie Ministra Transportu Drogowego i Lotniczego z dnia 25 września 1951 r. w sprawie nadania statutu Instytutowi Transportu Samochodowego (Monitor Polski z 1952 r. Nr A-7, poz. 75).

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

Załącznik do uchwały Nr 593 Rady Ministrów z dnia 17 lipca 1952 r. (poz. 987).

STATUT INSTYTUTU TRANSPORTU SAMOCHODOWEGO

Rozdział I.

Postanowienia ogólne.

§ 1. Instytut Transportu Samochodowego, zwany dalej w skróceniu „instytutem”, działa na podstawie ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o tworzeniu instytutów naukowo-badawczych dla potrzeb gospodarki narodowej (Dz. U. Nr 5, poz. 38), zmienionej ustawą z dnia 15 grudnia 1951 r. o szkolnictwie wyższym i o pracownikach nauki (Dz. U. z 1952 r. Nr 6, poz. 38), oraz zarządzenia Ministra Transportu Drogowego i Lotniczego z dnia 25 września 1951 r. w sprawie utworzenia Instytutu Transportu Samochodowego (Monitor Polski z 1952 r. Nr A-7, poz. 74).

§ 2. Siedzibą instytutu jest m. st. Warszawa.

§ 3. Instytut posiada osobowość prawną.

§ 4. Zwierzchni nadzór nad instytutem sprawuje Minister Transportu Drogowego i Lotniczego, zwany dalej w skróceniu „Ministrem”.

§ 5. Instytut ma prawo używania pieczęci okrągłej z godłem państwowym pośrodku i napisem zawierającym nazwę instytutu w otoku.

§ 6. 1. Zadaniem instytutu jest prowadzenie prac naukowo-badawczych w dziedzinie transportu samochodowego, mających na celu postęp techniczny, gospodarczy i organizacyjny, w szczególności w zakresie:

- 1) użytkowania pojazdów samochodowych;
- 2) utrzymania pojazdów samochodowych w gotowości technicznej (obsługa i naprawy);
- 3) ekonomiki transportu samochodowego, a zwłaszcza obniżenia kosztów własnych pracy przewozowej;
- 4) efektywności inwestycji samochodowych;
- 5) paliw płynnych, paliw zastępczych oraz smarów;
- 6) typowania, badania i opiniowania sprzętu samochodowego pochodzenia zagranicznego i krajowego oraz przystosowywania tych pojazdów do potrzeb transportu w kraju;

7) zbierania materiałów i opiniowania wniosków dla produkcji krajowej sprzętu samochodowego;

8) wprowadzania nowych metod technologii i środków obsługi i napraw;

9) organizowania gospodarstw samochodowych i przewozów;

10) zaopatrywania gospodarstw samochodowych w części zamienne i zespoły;

11) ustalania zużycia pojazdów samochodowych i ich części;

12) prowadzenia studiów i analiz z dziedziny usprawnienia ruchu drogowego;

13) nadzorowania prac zakładowych komórek doświadczalnych i naukowo-badawczych;

14) normalizacji technicznej.

Rozdział II.

Dyrektor i Rada Naukowa.

§ 7. 1. Na czele instytutu stoi dyrektor, który kieruje samodzielnie działalnością instytutu i jest za nią odpowiedzialny.

2. Dyrektor zarządza instytutem przy pomocy dwóch zastępców. Zastępcy mają przydzielony sobie zakres prac, za który odpowiadają przed dyrektorem.

3. Dyrektora i jego zastępców powołuje i odwołuje Minister.

§ 8. Do zakresu działania dyrektora należy w szczególności:

- 1) kierowanie całością prac naukowo-badawczych i organizacyjno-administracyjnych instytutu;
- 2) przedstawianie Radzie Naukowej do zaopiniowania projektów planów prac oraz preliminarzy dochodów i wydatków instytutu;
- 3) przedstawianie Ministrowi do zatwierdzenia planów prac i preliminarzy dochodów i wydatków (pkt 2);